

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TO PAASSTRAAT 12
's-DAM, GEM. GIRO C 2895
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens diepere ontwikkeling
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
banning zijn prijsgegeven.
Daarbij nemen de belang-
tegenstellingen tusschen de ver-
schillende landen steeds scher-
per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een
nieuwe wereldoorlog uitmond.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbe-
derklasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
planten ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Zesde Jaargang No: 9,
April 1933 No: 2.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

D U I T S C H R E C H T .

De Berlijnsche correspondent van 't "Algemeen Handelsblad" schrijft naar aanleiding van de ontvangst van een aantal buitenlandsche journa-
listen door de Beiersche gezant te Berlijn: "De Beieren zijn sympathieke,
"gastvrije en gemoedelijke menschen." Het doel van deze gastvrijheid was
zeer materiaalistisch, n.l.: vacantiereizigers naar Beieren te krijgen.
Daarom vertelde de nieuwe, nationaal-socialistische staatssecretaris van
Beieren tot de bezoekers, hoe mooi en veilig men in Beieren reist. Ook
wees hij erop, dat het nieuwe Duitschland niets te verbergen heeft; dat
wel is waar in Beieren een groot aantal politiekers
(bedoeld worden communisten) achter slot en grendel zit, of in concentra-
tiekampen is opgesloten, maar dat het hier alleen om een tijdelijke
maatregel gaat.

"Zoodra deze socialistischen en communis-
ten zich weer aan geregelde arbeid hebben
gewend EN GOEDE STAATSBURGERS, ZIJN GEWORDEN, zal men ze weer in
vrijheid stellen."

Noch de correspondent, noch 't brave "Handelsblad" zelf waagt daar-
bij de opmerking, dat het hier dus alleen naakte willekeur betreft, het
volkomen ontbreken van iedere rechtszekerheid. Voor rechtszekerheid is de
eerste voorwaarde, dat de gearresteerde binnen een bepaalde tijd voor de
rechter wordt gebracht, die dan over de aanklacht oordeelt. Toen de jaacht
op de communisten begon, toen ze mishandeld en in de concentratiekampen
gebracht werden, heette het eerst, dat ze later voor hun misdad veroor-
deeld zouden worden. Nu spreekt men daar niet meer over. Ze worden zonder
bewijsbare wetsovertredingen eenvoudig gevangen gehouden, volkomen wille-
keurig en aan een infame behandeling onderworpen. Voor onbepaalde tijd, tot
ze beterschap beloven, het communisme afzweren en brave Hitlerianen worden.

Het "Handelsblad" geeft dit bericht als iets vanzelfsprekends zonder
commentaar. Is dit misschien, omdat de Hollandsche regering in Indië net
zoo handelde, waar zij toch de oppositioneels elementen onder de Inlanders,
ofschoon deze de wet niet overtreden hadden - anders zouden ze toch door de
rechter veroordeeld zijn - eenvoudig naar de wildernissen aan de Digel ver-
bande, onder instemming van het "Handelsblad"? Het onderscheid is alleen,
dat de Hollanders in Indië als vreemde veroveraars kwamen en dus nooit de
indruk konden wekken, daar een rechtsstaat te grondvesten, terwijl de
Duitsche regering dit systeem van rechteloosheid over Duitschland zelf
brengt.-

DE C M W E N T E L I N G I N D U I T S C H L A N D .

DE SOCIAAL-DEMOKRATISCHE KATASTROPHE.

*De Nemesis der geschiedenis heeft de Duitse sociaal-demokratie achterhaald. Zelden was de ineenstorting van een politieke beweging zoo verdiend, zoo het direkte gevolg van haar verraad, als hier het geval is. Wat de Duitse sociaal-demokratie heeft misdaan aan het proletariaat, wordt haar thans terugbetaald door de Hitlerpartij.

Hoever zullen we teruggaan? Tot in de negentiger jaren, toen gelijk met het begin van de voorspoed, het vergif van het reformisme geleidelijk binnensloop? Tot 1914, toen de sociaal-demokratie in alle landen het proletariaat onder het juk bracht van het burgerlijknationalisme en van de oorlog?

Beginnen we met 1918 toen de ineenstorting van het Duitse imperialisme, tijdelijk de macht in de handen der arbeiders legde. Sociaal-demokratische partijleiders traden in November 1918, als volkskommissarissen aan het hoofd van de regering. De arbeiders verwachtten socialistische maatregelen. Een werkelijk proletarische klassenpartij had als op-gave gezien: de nog niet volkomen macht van de arbeidersklasse uitbreiden en bevestigen in een sterke diktatuur, de bezittende klasse en de officieren ontwapenen, het kapitaal aangrijpen met sterke hand. De sociaal-demokratie haastte zich, door het bijeenroepen van een nationale vergadering in Weimar, de macht in handen te spelen van de bourgeoisie. De voorhoede der arbeiders, die de massa's poogde te bewegen tot de organisatie van de proletarische revolutie, liet ze door de generaals, met behulp van de gewapende bourgeoisie neerslaan, en ze bevestigde deze "overwinning" met het vermoorden van de revolutionaire leiders, Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht. Als regering van de nieuwe republiek, beschermde ze het Duitse kapitaal, opdat het gelegenheid kreeg zich te herstellen, en hield bij opkomende bewegingen der arbeiders de massa's rustig met Eberts woorden: "dit is het socialisme". Ze liet de bourgeoisie haar macht vestigen en uitbreiden en werd tot dank, toen ze niet meer nodig was, uit de ministerbaantjes gezet - wat haar er niet van terughield de nieuwe regeringen naar beste krachten te ondersteunen, onder de leuze: "anders komt de wolf, de reaktie, het fascisme".

Reeds gedurende deze geheele tijd woedde de kapitalistische wolf. Het kapitaal, handelende, zooals het geheel in overeenstemming met zijn natuur altijd handelt. Door zwendel en speculatie, concentreerde het alle bezit in zijn hand; door geldoperaties, door inflatie en deflatie onttegen- de het de middenlagen der bevolking en verarmde het 't Kleinburgerdom. Door uiterst ver doorgeweerde rationalisatie van de industrie, wierp het de arbeiders bij massa's op de keien, zoodat reeds voor de crisis, toen de rest van de wereld nog voorspoed kende, in Duitschland een schrikbarende werkloosheid heerschte. De wrok der kleinburgerlijke massa's richtte zich tegen het regeringssysteem; reaktionair en anti-kapitalistisch tegelijk, - daar de socialistische partij als zaakwaarnemster en helpster van het grootkapitaal optrad - vond hij zijn uitdrukking in de omhoogkomende nationaal-socialistische beweging.

In deze beweging vonden meerdere stroomingen elkaar. De terzijde gestelde officieren van het oude leger, door de gedwongen legarbeiding uit hun baantje geraakt, door de revolutie van 1918 uit "dank van het vaderland" bedrogen haatten de republiek als de belichaming van hun neder-

Toen dan ook de druk van de crisis en de macht van de propaganda, het nationaal-socialisme tot de machtigste partij maakte, heeft het verbonden grootkapitaal en jonkerdom, haar leider rijkskanselier gemaakt. En zijn eerste werk was het neerslaan van de sociaal-demokratie en van de kommunistische partij.

Men heeft zich er over verbaasd, dat de sociaal-demokratie zich zoo terzijde liet stellen zonder een spoor van verzet. Twee soldaten, zoo hoonde een tegenstander, waren voldoende om hen uit hun machtspositie, het Berlijnsche politie-presidium, te gooien. Zij, de miljoenenpartij, die zichzelf en anderen poogden wijs te maken, dat zij de arbeidersklasse was, of althans vertegenwoordigde, haar voorhoede, haar strijdorganisatie. Geen arbeider stak een hand voor haar uit; en ze deed niet eens de poging de arbeiders daartoe op te roepen. Ze was niet in staat tot strijd, en ze wist dat ze er niet toe in staat was.

Ze was geworden tot facade, waarachter zich een zoo vermolmd en verweerd bouwsel bevond, dat het bij de eerste slag van de tegenstander in puin viel. Als geranselde honden zaten de sociaal-demokraten in de rijkedag en wisten niet anders naar voren te brengen, dan dat ze toch nog zoo slecht niet zijn - in nationale betekenis - als men ze voorstelt. En als Hitler ze toesnauwde: veertien jaar zitten jullie hier en het Duitse volk heeft van jullie mysterieuze socialisme niemandal gezien - sloeg hij de spijker precies op de kop. Niet hun socialisme, doch hun gebrek aan socialisme was de oorzaak van hun val.

Een nederlaag is op zichzelf niet erg, de arbeidersklasse zal nog dikwijls nederlagen lijden, wanneer ze met onvoldoende kracht de strijd moet opnemen tegen het sterkere kapitaal, en zulke nederlagen zijn oorsprong der latere overwinningen. Maar dit was een ineenstorting, geen strijd, omdat de sociaal-demokraten de arbeiders slechts kiezen en niet revolutionair strijden geleerd had. Hoe kon ze ook - zij, die zelf de revolutionaire strijd der arbeiders neersloeg - voor de bourgeoisie. De ondergang moge tragisch schijnen, als men aan Bebel en Liebknecht, aan de vele strijders uit het verleden denkt, die met offerende arbeid, indertijd de sociaal-demokratie opbouwden. Maar de wereld gaat verder en wat voor het verleden een ideaal was, wordt de toekomst een hindernis. De sociaal-demokratie, is een oude stervende tak aan de boom der arbeidersbeweging en klein, beneden hem, tot nu toe door hem verdrukt, spruiten de nieuwe leten.

HET EINDE VAN DE KOMMUNISTISCHE PARTIJ.

De geschiedenis van de Duitse kommunistische partij toont ons het beeld van een organisatie, die geroepen scheen tot het bevorderen en leiden van de proletarische revolutie in West-Europa, maar reeds in haar jeugd ontaarde tot een slechts schijnbaar revolutionaire partij.

Ze ontstond uit de kleine groepen, die tijdens de wereldoorlog, in de meest scherpe oppositie tegen de sociaal-demokratie, door revolutionaire propaganda en actie, het oorlogsimperialisme van de bourgeoisie bestreden. Gedurende de revolutionaire bewegingen na de oorlog, onder het aanvurend voorbeeld van de Russische revolutie, sloten ze zich aaneen tot de K.P.D., die de klassenstrijd voor de doorvoering van de proletarische revolutie in West-Europa in haar vaandel schreef en massa-actie en Sowjet-systeem stelde in de plaats van parlementarisme en vakverenigingen.

Doch de acties der arbeiders werden met geweld neergeslagen en de dapperste leiders, Liebknecht en Rosa Luxemburg vermoord. De Duitse Kommunisten stonden voor de vraag, hoe hun politiek verder te voeren.

laag en het verlies van hun machtspositie van voorheen. De academische intellegentie, beschermster van de nationaal-trotsche ideologie, zag zich bedreigd in haar aanspraak op ambtelijke baantjes en in de vrije beroepen, door de toevloed uit de republikeinse en joodsche kringen, waartegen ze dikwijls in ijver en intellektuele begaafdheid niet opkon.

Met haar vereenigden zich de ten onder gaande middenstanders die in het joodsche "grootkapitaal" der warenhuizen en banken de oorzaak van hun ondengang zagen. Als dan in 1929 de wereldkrisis inzette, zwol de stroom van al deze vernietigde of bedreigde existenties aan tot een vloed, die tenslotte het geheele parlementaire regiment wegsploeide.

Dat zou in het geheel niet mogelijk geweest zijn, als niet ten laatste het grootkapitaal, het nationaal-socialisme als werktuig in zijn dienst had genomen en het door zijn ondersteuning aan de macht geholpen had. Slechts door de groote toelagen van de kant van het grootkapitaal, was de reusachtige ontwikkeling van de pers, van het propaganda en partijapparaat mogelijk, die deze groei veroorzaakten.

Voordien had het grootkapitaal geen belang bij het nationaal-socialisme, omdat het onder de republikeinse rageeringen, zijn rijkdom ongeschinderd kon vergrooten en al zijn belangen doen gelden. Toen echter de wereldkrisis kwam en deze steeds erger werd, moest het kapitaal voor zijn eigen belangen vechten. Elk kapitaal afzonderlijk wordt bedreigd door bankroet; voor allen tesamen bestaat de gemeenschappelijke uitweg van vermindering van alle kosten die op de produktie drukken: verlaging der loonen. De loonen werden door een tariefovereenkomst wettelijk beschermd, en hoewel deze bescherming in de praktijk van de scheidsgerichten steeds weer geschonden werd, werkte ze toch als een hindernis voor de algemeene loonsverlaging. Daarbij kwam de werklozenondersteuning, overigens voor het eerst door de arbeiders opgebouwd met eigen middelen, moest er ook voor zorgen, dat de arbeidskrachten, die het kapitaal in de eerstvolgende opbloei, nodig heeft, beschikbaar te houden. De zaak is thans echter anders geworden. Het Duitsche kapitaal laat de oude eersucht varen, een belangrijk industrieel exportland voor de wereldmarkt te zijn; het trekt zich terug in een zekere autarkie, waarbij de binnenlandse markt de hoofdzak en de industriele export bijzaak wordt. Dus: het kapitaal wil de kosten van de werklozenondersteuning niet meer dragen, en wanneer bovendien, de overvloedige proletariërs ten gronde gaan, des te beter.

Voor deze aanval op het proletariaat heeft het kapitaal troepen nodig. De officieele weermacht van de staat, de rijksweer en de politie zijn niet voldoende; ze vormen een te klein speciaalkorps, dat hoogstens later dienst kan doen als regelmatige kern. Het heeft nodig een groot vrijwillig massaleger. En dit vindt het in het nationaal-socialisme. Hier waren in geleidelijke opbouw de troepen verkregen, gegerst door de ideologie van het nationalisme, dat steeg tot hoogste hartstocht, zich aanpassend aan de stevige discipline van een militaire organisatie, vol burgerlijke haat tegen het arbeiders-socialisme en het "Marxisme". - Hitler kon niet vermoeden hoe weinig de sociaal-demokratische- en kommunistische partij met het werkelijke Marxisme gemeen hadden. In hen heeft het kapitaal de strijdenden gevonden en verder grootgemaakt, die het tegen de arbeidersklasse nodig had: geen enkele van de door de staatsmacht gerekruteerde soldaten, is op de duur betrouwbaar tegen het volk, behalve een van klassehaat vervulde, klein-burgelijke massa, voor de klassenstrijd in het leven geroepen en bewapend.

Natuurlijk speelt ook de massa haar rol, namelijk als meelooper, als gevolg, als aanhanger. Ze behoeft niet zelf vervuld te zijn van klaar revolutionair inzicht, ze heeft slechts de parolen der leiders op te volgen. Als ze slechts in doorslag gevende oogenblikken meegesleept kan worden - en door haar druk de tegenstand breekt en de partij aan de overwinning helpt, dan heeft ze haar opgave vervuld.

HET BEDROEG DER MASSA'S IS DE HEFBOOM VAN DE WERELDREVOLUTIE, zoo werd deze opvatting reeds in 1919 gekarakteriseerd.

Massa's winnen als aanhanger, opdat de partij machtig wordt en haar doel kan doorzetten - dat is het doel van het "revolutionair" parlementarisme. Maar kwaliteit, staat het dus nog beneden het oude sociaal-democratische parlementarisme, waar opvoeding der massa's tot klassetewustzijn en tot democratische zelfstandigheid, het geproklameerde doel was. Het had niet meer nodig, als in heftige redevoeringen, de sociaal-democratische eischen te overtroefen; maar juist door deze tegenstelling met de voorzichtige, gluisperige methode van die partij, kreeg het een revolutionaire schijn en kon de opstand van de door het kapitaal verdrukte arbeiders - natuurlijk geheel zonder gevolg blijvende - tot uitdrukking brengen. Dit woord-radikalisme was de K.P. geen belidsel, gelijktijdig in pogingen tot koalitie en baantjespolitiek, het afwezig zijn van een principe in haar schijn-revolutionair parlementarisme, te bevestigen.

Massa's als aanhangers winnen, was ook het doel van haar vakvereenigingspolitiek. In plaats aan de massa's te toonen, dat de vakbonden tegen het grootkapitaal, onbruikbare wapens zijn en dat hier de strijd der massa's nodig is, die door direkt van de arbeiders afhankelijk aktiekomite's, arbeidersraden, geleid worden, en zich steeds uitbreiden - poogde ze de leiding der vakbonden in handen te krijgen. Kon ze de bestaande bureaukratie weg ruimen - doordat ze de machteloosheid der vakvereenigingen toeschreef aan de ongeschiktheid of de kwade wil van deze menschen - dan had ze een massaapparaat in handen gekregen; dat haar partijmacht geweldig zou doen toenemen. In al de, door Moskou bepaalde, wijzigingen van haar vakvereenigingspolitiek - nu erin, om de leiding te veroveren, dan eruit, om zoo groot mogelijke deelen als R.G.C. (Roode Vakvereenigings Oppositie) te doen afbreken, de leidende gedachte was steeds: aanhangers winnen, en daarmee partijmacht. Waar een konflikt uitbrak tusschen arbeiders en kapitalisten, mengden ze zich hierin, niet om als de sociaal-demokraten, te sussen, maar om de strijd aan te vuren; doch hierbij was hun doel niet de zelfstandige strijtleiding der arbeiders te ondersteunen, doch de leiding van de strijd zelf in handen te krijgen. Als de partij een stakingsleiding aangesteld had, noemde ze dat: leiding van de strijd door de arbeiders zelf - juist zoo, als in Rusland het kommando van de fabrieksdirekteur over de arbeiders, betiteld wordt met: zelfheerschappij van de arbeidersklasse door middel van de kommunistische partij.

Massa's winnen als aanhanger - daartoe greep ze niet alleen naar het parlementarisme, dat altijd nog ontspruit aan een oude socialistische traditie. Toen tijdens de Ruhr-bezetting het nationalisme hoog golfde, deed ze ook in nationalisme, bood zich de Stahlhelm aan, en liet in de Rijksdag, de nationalistische partijen een bondgenootschap aanbieden. Wel is waar moet ter verontschuldiging gezegd worden, dat ze hier niet zondigde uit eigen wil, doch gehoorzaamde aan het getod van Moskou.

4.
De meerderheid in de partij zag in, dat de revolutie in West-Europa een langduriger proces zou zijn, waarin de arbeidersklasse door een grondige verlichting en door de praktijk der massa-acties langzamerhand de macht moest opbouwen om de bourgeoisie te overwinnen. En dat daartoe in de eerste plaats noodig was het overwinnen der parlementaire illusies en van de leidersheerschappij der vaktbonden. Maar de belangen van Rusland stonden hier tegenover. Rusland werd ernstig in 't nauw gebracht, door de aanvallen van de door West-Europa ondersteunde witte legers en het had de hulp nodig der West-Europese arbeidersmassa's, die door druk op haar regeringen, deze moesten terughouden van verdere aanvallen. De 3e Internationale, gevormd uit de vele kommunistische partijen in Europa, werd tot orgaan van deze politiek. Ten dien einde, moesten zoo groot mogelijke arbeidersmassa's, snel voor de partij gewonnen en losgemaakt worden van hun sociaal-democratische leiders; dus, het parlementarisme toepassen en lid worden van de vakverenigingen, om ze, zooals dat heet, te revolutioneeren, d.w.z.: de oude leiders door nieuwe, Rusland vriendschappelijk gezinde vervangen. Om der de invloed der door Moskou gezonden Russische partijvertegenwoordigers, met gebruik maken van het geldelijk afhankelijk zijn van Moskou, werden in 1919 de vertegenwoordigers van een West-Europeesch, revolutionaire taktiek uitgeworpen en stelde de K.P.D. zich op de grondslag van het "revolutionair" parlementarisme en de vaktbondtaktiek.

Sedert is de K.P.D. het Duitse filiaal van Moskou gebleven. Daarbij werden haar opvattingen en taktiek niet alleen bepaald door de Russische belangen, doch tevens door het Russische voorbeeld. De revoluties in West-Europa moesten gemaakt worden naar het voorbeeld dat Rusland gaf. Het groote verschil - in West-Europa een hoog ontwikkeld kapitalisme, waar een ontwikkeld proletariaat als meerderheid van de bevolking, door het geven van zijn geheele klassekracht, de machtige bourgeoisie te overwinnen heeft. Rusland een primitief boerenland met een minderheid van industriearbeiders - werd daarbij over het hoofd gezien. Rusland, waar een ongeschikte, verouderde regering en een zwakke bourgeoisie, door de arbeiders met behulp der boeren omvergoorpen was, kon als boerenland slechts door een krachtige centrale bureaucratie geregeerd worden, die als opgave had, de snelle industrialisatie van het land. Zoo werd de Bolsjewistische partij, namelijk haar beider stonden in dienst van de staatsindustrie. Dit, zich in Rusland ontwikkelende systeem van staatskapitalisme, kreeg de traditioneele naam van kommunisme; en de zoo onkenbaar geworden "kommunistische" leer, bepaalde opvattingen en doel, van alle bij de 3e Internationale aangesloten kommunistische partijen.

De diktatuur van het proletariaat wordt tot werkelijkheid in de diktatuur van de kommunistische partij.

Deze stelling vormt haar grondslag. In de plaats van de zelfheerschappij van het geheele proletariaat, treedt de heerschappij van de partij over het proletariaat. De revolutionaire minderheid, niet de geheele klasse, maakt de revolutie. Het is de kommunistische partij, niet de proletarische massa, die de bourgeoisie overwint en daarna het socialisme doorvoert - en in dit socialisme, waar als in Rusland, de partijburekratie als leiders de arbeiders als gehoorzame handen.

DE STRIJD TEGEN HITLER.

Met het grijpen van de macht door het nationaal-socialisme, treedt een keerpunt in, in de Duitse arbeidersbeweging. Een strijdtaktiek is ineengestort, een ontwikkelingsperiode van een halve eeuw is afgesloten geworden; een nieuwe periode begint.

De Duitse arbeidersklasse is in éénmaal berrofd, van wat zij tot nu toe beschouwde als de eigenlijke strijdwijzen. Dat de parlementen uitgeschakeld zijn, is daarbij niet het wezenlijke, want de arbeiders hadden toch al vier jaren lang niet gestemd, en slechts de redevoeringen der parlementariërs aangehoord. Van meer beteekenis is, dat de meest eenvoudige burgerlijke vrijheden haar ontnomen zijn, het recht tot vrije meningsuiting, de vrijheid van drukpers, de vrijheid tot vergaderen. Wat haar direct treft is, dat haar meest vanzelfsprekende opvattingen, die voorheen, en thans nog overal in de wereld, vrij besproken en verspreid werden, als verraad vervolgd en bestraft worden.

Daardoor is de arbeidersbeweging vóór alles verlamd, en door gebrek aan openlijke verstaanbaarmaking geestelijk gedesorganiseerd. Doch ze zal als de eerste verdooving geweken is, moeten komen tot een nieuw-oriëntering. Daarbij zal ze zonder twijfel eerst een tijd moeten doormaken van vergissingen en verwarringen, voordat ze de weg tot nieuwe strijd gevonden heeft.

Geweld van boven, roept soortgelijk geweld van onderen op. Als elk socialisme en kommunisme als misdaad wordt vervolgd, en de heerschers de natuurlijke grens tusschen politiek en misdaad verschuiven, kan het niet uitblijven, dat ook de vervolgdene deze grens verschuiven, en als politiek strijdmiddel toepassen, datgene wat anders misdaad heet. Waar openlijke werkzaamheid onmogelijk is, zal deze vervangen worden door een taktiek van samenzwering. Waar de georganiseerde strijd geworpd wordt, zal de ongeorganiseerde daad van persoonlijk geweld te voorschijn treden.

Hoezeer zociets, als reactie, begrijpelijk moge zijn, evenzeer moet er de nadruk op gelegd, dat de zaak van de bevrijding van het proletariaat, daarmede op geen enkele wijze gediend is.

De strijd van Hitler tegen het zogenaamde Marxisme, is de strijd van het op de gehele bourgeoisie steunende grootkapitaal, tegen de arbeidersklasse. De strijd tegen Hitler, is de strijd tegen het grootkapitaal, en daardoor tegen de gehele bourgeoisie. Deze strijd kan slechts door de arbeidersklasse als geheel, door haar optreden als massa worden gevoerd. Daden van afzonderlijke personen, hoe geestdriftig ook, individueële daden kunnen de arbeidersklasse niet bevrijden, ze kunnen de macht van het kapitaal niet aantasten, ze kunnen de bourgeoisie nauwelijks treffen.

En wanneer een persoonlijke daad de bourgeoisie eens merkbaar treffen zou, zou dit des te erger zijn; bij de arbeiders zou dan de waan kunnen opkomen, dat de heerschappij van het kapitaal op andere wijze, dan door de massastrijd van het proletariaat, omvergoorpen zou kunnen worden.

In ieder geval het geweld van onderen zal zeldzame uitzondering zijn. Over 't algemeen zal de reactie op geweld van boven, aanvankelijk ontcezing en desertie zijn. Door de socialistische- en kommunistische partijtaktiek van de laatste tiental jaren volkomen weerloos gebleven, voelen de arbeiders zich overweldigd, door de zich voor hen torenhoog verheffende macht van de reactie. De oude idealen van het socialisme, daar hen de bezielende praktijk van een revolutionaire klassenstrijd onthak, doen tegenover de aanvalskracht van het fascisme aan, als een doode klaagzang.

Wat hier op ontstellende wijze zichtbaar werd, was, dat zelfs de meest eenvoudige wet van de proletarische Klassenstrijd tegen de bourgeoisie, opzij gesteld werd voor de direkte eischen van de Russische staatspolitiek. Men vraagt zich af hoe de Duitse kommunisten dit alles slikten. Waren ze zoo blind, dat ze de tegenstelling in deze geheele taktiek tot de voorwaarden van de Klassenstrijd in een grootkapitalistisch land, niet zagen? Zeker, regelmatig gingen nieuwe groepen partijleden in oppositie, en werden even regelmatig uit de partij gezet, maar doordat geen principieel inzicht, doch verontwaardiging over een praktische zaak, de oorzaak was, bleven die afgebrokkelde groepen meestal halverwege steken. De materiele afhankelijkheid van Moskou, tezamen met de machtige traditie van de Russische revolutie, belette de geestelijke ontwikkeling tot een eigen zelfstandig standpunt. Doordat zij, die bezwaren hadden, de door de Russische leiders bepaalde taktiekveranderingen mee te maken, uit de partij gegooid werden, bleef slechts over het buigzame gevolg der partijleiders zonder principe, steeds weer aangevuld door jongere arbeiders, wier strijd lust en revolutionaire dadendrang, zich liet meeslepen door schijn-kommunistische leuzen. Hun geestdrift en overgave, niet geleid door eigen inzicht, werd daarbij tot gehoorzaam partijfanatisme, dat iedere werkelijk communistische kritiek neersloeg.

Uit zulke aanhangers werden bewapende strijdgroepen gevormd, in navolging van het Russische roode leger. De K.P. veronderstelde zoo de kern te vormen van het leger, waarmee ze eens de macht veroveren zou.

Hiermede is het beeld compleet: inplaats van de arbeidersklasse, die door het opbouwen van haar eigen geestelijke en organisatorische massakracht, zich in staat stelt de bourgeoisie te overwinnen en haar heerschappij over de samenleving op te bouwen - een partij, die geleid door partijleiders, met de massa als onwetend gevolg en met een gewapend partijkorps, de bourgeoisie meent te kunnen overwinnen. Alsof zulk kinderlijk soldaatje spelen, op welke wijze dan ook, op zou kunnen, tegen de militaire macht, die de bourgeoisie zich met haar kolossale staats- en financiële middelen kan verschaffen.

Als ten laatste de bourgeoisie optrad, het nationaal-socialisme groot maakte en de macht gaf, sturt het gehele schijn-revolutionarisme ineen. Toen bleek, hoe al deze jonge geestdrift mistruikt en op dwaalwegen was geleid. Inplaats van ze te maken tot klassestrijders met helder inzicht, waarmee niet een grootschreeuwige, maar werkelijk revolutionaire arbeidersbeweging had opgebouwd kunnen worden, heeft ze hen gemaakt tot blinde werktuigen voor haar partijdoel. De vele duizende kommunisten, die thans in concentratiekampen mishandeld worden, zijn slachtoffer van de valsche politiek der K.P.D., die de Duitse arbeidersklasse slechts onmacht gebracht heeft. Offers in de eerste plaats gebracht aan de machthebbers in Rusland, die de belangen van het West-Europese proletariaat en van de wereldrevolutie achter stelden bij hun eigen belangen. Offers ook aan al die woordvoerders, die een twaalftal jaren geleden, ondanks alle waarschuwingen, de K.P.D. voerden op deze noedlottige weg.

Het wordt het Duitse - en internationale proletariaat niet makkelijk gemaakt, de weg naar de bevrijding te vinden. De sociaal-demokratie, die het in de eerste vijftig jaar opbouwde, zette zichzelf om in een hervormingspartij in dienst van de bourgeoisie. De K.P.D., die daarna werd opgebouwd door de revolutionaire elementen, zette zich al spoedig om, in een slechts schijnbaar revolutionair werktuig van het Russische staatskapitalisme. Het proletariaat zal weer opnieuw moeten beginnen.

De verraderlijke organen van bescherming, waarin de arbeiders nog altijd hun vertrouwen stelden, vallen weg. De arbeiders hebben niets meer dan zichzelf, dan hun eigen klassekracht. Door de nood worden ze daarheen gedrongen, waar de eenige waarlijke bron van hun kracht ligt, en altijd lag, naar de strijd als proletarische massa.

Reeds sedert meerdere tientallen van jaren, wisten de revolutionaire arbeiders, dat het proletariaat de heerschappij van het kapitaal slechts door massa-acties, kan doen ineenstorten. Doch de macht van het parlementarisme heeft de toepassing steeds verhinderd. De leiders waren bevreesd voor revolutionaire acties, waarin hun organisatie verwoest konden worden. En de massa's gaan deze moeilijke, offervolle weg van de massastrijd niet, zolang ze gelooven langs een makkelijker weg tot het doel te kunnen komen. De sociaal-demokratie met haar invloed, haar tradities, haar parlementarisme, versperde als een zwaar blok, de weg naar een nieuwe taktiek. Thans is het oude vergane blok ineengevallen en weggeruimd, thans is de baan vrij naar de taktiek van de revolutionaire Klassenstrijd massa-strijd. Het grootkapitaal zelf heeft de illusies van het proletariaat stukgeslagen, heeft het schijnwapen van het parlementarisme gebroken en daardoor zelf het proletariaat de eenige weg opgeduwd, waar klasse tegen klasse vechten zal om de beslissing.

De strijd tegen Hitler, d.w.z. de strijd tegen het grootkapitaal kan slechts als massa-actie van de arbeidersklasse gevoerd worden. Het zal voor de arbeiders niet makkelijk zijn, de weg naar deze strijd te vinden, en hij zal in de aanvang slechts aarzand, onzeker tasterend betreden worden. Als echter de neerdrukking- en vernietigingsactie van het kapitaal tegen de arbeiders begint, hebben deze geen keus dan tusschen strijd en ondergang. Deelstrijd zal hier en daar uitbreken, wilde stakingen, hongerepstanden. Het belangrijkste daarbij zal de aansluiting zijn, het optreden als klasse-eenheid, de directe actie voor het directe doel. Het voornaamste is, dat met het stuk slaan van die partijen, die de arbeiders ideologisch verdeelden, het kapitaal zelf bewerkt, dat de arbeiders zich bewust worden van hun maatschappelijke eenheid. Al eindigt de afzonderlijke strijd ook van tijd tot tijd in een nederlaag, het bewustzijn van heroverd strijdvermogen zal de winst zijn. En als dan, in de eerst volgende jaren de Hitlerbeweging niet in staat blijkt de kpis op te lossen, dan dreigt haar het lot, ver-slagen te worden, door de stormloop der Klassenstrijden van onder op.

DE DUITSCHE VERVOLGINGEN EN BOMKOT-AKTIE.

"Waarom rijden er nog treinen naar Duitsland? Waarom worden nog Duitse goederen betrokken en verwerkt? Waar is de internationale socialistische en menselijke solidariteit met onze medearbeiders over de grens?"
"De Syndicalist" 8 April 1933.

De omwenteling in Duitsland kan men geen contra-revolutie noemen, want dit veronderstelt een voorafgegangene revolutie. De eigenlijke contra-revolutie begon in Berlijn, op de 9 Nov. 1918, toen Ebert en Scheidemann de regering op zich namen. Maar deze omwenteling heeft met een contra-revolutie gemeen, dat de bourgeoisie een geweldheerschappij vestigde, het parlementarisme door een regeringdictatuur verving, voor bepaalde groepen der bevolking de burgerlijke vrijheden en de eenvoudigste mensenrechten

Het algeheel in getreke blijven, het ongeschikt zijn der partijen voor de strijd bij deze eerste aanval, heeft diepe ontgoocheling veroorzaakt bij hen die tot nu toe die partijen aanhingen. En het overloopen van de sociaal-demokratische Rijksanierleden naar de Staalhelm, een overloopen zoo sterk, dat de de leiding er door vorortrust werd - toont, hoe weinig innerlijke verandering noodig was, voor de verandering van de uiterlijke kleur. De afrokkeling zal nog verder gaan; de arbeidersbeweging heeft haar laagste punt nog niet bereikt. En men nog als de materiele, is de geestelijke kracht van de oude organisatie vernietigd. Geheel opnieuw, met jonge krachten, zal het communisme opgebouwd moeten worden. Vooral links-kommunistische groepen zal daarbij, een belangrijke opgave ten deel vallen. Ze hebben door hun kritiek op de oude partijen de gedachten verhelderd, de oorsprong van de huidige katasrophe reeds vooruit aangetoond, en de revolutionaire taak-tiek van het proletariaat ontwikkeld en gepropageerd. Ook als ze, door vervolging, en door het afsnijden van alle mogelijkheden zich openlijk uit te spreken, niet georganiseerd kunnen optreden; ze bezitten in de literatuur van de A.A.U., de R.K.G. en de K.A.P., zoo veel diskussie- en studiemateriaal, dat thans in het licht van de nieuwe ontwikkeling een grotere betekenis verkrijgt, dat ze zich zonder veel moeilijkheden en wrijving, in de nieuwe situatie aanpassen en haar opvattingen in haar naaste omgeving verbreiden kan. Voor haar is het in de eerste plaats noodig een overzicht te krijgen over de ontwikkelingsmogelijkheden van de proletarische strijd. Daarbij moet bedacht worden, dat de geweldpolitiek van boven en het afschaffen van alle burgerlijke vrijheden, geen blijvende toestand van rust en kunnen vormen. Voornamelijk doordat de arbeidersklasse, een zoo talrijke, een het produktieve leven beheerschende en zich overal bewegende klasse vormt, dat de verspreiding van revolutionaire ideeën, wanneer de verhoudingen ze eischen, niet te beletten is. Wordt ze tot il-legaliteit gedwongen, dan zal ze de il-legaliteit als wapen gebruiken, om zich de noodige vrijheid van heweging te verschaffen. Zeker is de toestand van het oogenblik niet te vergelijken met die van onder het socialistische bewind, daar thans niet alleen wat staatspolitiek, doch een geheele van haat tegen het kommunistische vervulde nationaal-socialistische massapartij, achter haar jaagt en spioneert. Doch daarentegen zijn thans de arbeidersmassa's meer gekoncentreerd en wanneer al niet elke fabriek, zoo kan toch elk stempelknaak, makkelijk worden tot een haard van revolutionaire verlichting. Dit hangt af van de mate waarin de materiele verhoudingen tot de strijd drijven.

Wat tot nu toe in het nieuwe Deutschland plaats vond, was slechts voorbereiding. De aanval op de kommunistische- en socialistische partij deed slechts dienst om de diktatuur te vestigen en niet te worden gehinderd bij verdere akties. De aanval op de klasse komt nog. De aanval op de arbeidersklasse is het doel van de nationaal-socialistische revolutie. Het program van de autarkie beteekent duurder worden van de levensmiddelen, verlaging der loonen en ondersteuning, inkrimping van de export-industrie, uit de weg ruimen van het overtollige proletariaat.

De Deutsche arbeidersklasse is tegenover de aanval geheel op zich zelf aangewezen. Wat ze zich als beschermende organisaties schiep, ontvangt haar thans. Haar socialistische woordvoerders, benevens haar pers, die de laatste jaren reeds regelmatig tekort schoten, zijn volkomen de mond gesnoerd. De vakbonden, die vroeger reeds regelmatig met de ondernemers, tegen de belangen der arbeiders, overeenkomsten afsloten, zijn deende, zich geheel en al te onderwerpen aan het nationaal-socialisme en zich aan te passen als direkt orgaan van het grootkapitaal in het derde rijk.

Daardoor, dat ze in massa-acties tegen de grootkapitalistische dictatuur rebelleeren en daarbij tot klaar bewustzijn van hun communistische doeleinden stijgen. Deze verheldering en deze strijd kunnen door een buitenlandsche boycot, waaraan arbeiders deelnemen, slechts geremd worden. Want en dit is een tweede overweging - daarbij zouden de arbeiders in een gemeenschappelijke actie met hun bourgeoisie tegen de Deutsche bourgeoisie gekoppeld worden. Of nog juistere: daarbij zouden arbeiders door hun bourgeoisie op sleptouw genomen worden, voor de belangen en doeleinden dezer bourgeoisie. Want, omdat achter een nog zoo oprechte zedelijke verontwaardiging der bourgeoisie, haar concurrentiebelang altijd als drijvende kracht staat, zouden de arbeiders onder de schijn van schoone, humanitaire doeleinden, in werkelijkheid het slaachtoffer zijn van een nationalistische verdwazing. De eenige uitwerking zou alleen deze kunnen zijn, dat in Deutschland het nationalisme onder de arbeiders versterkt werd, en de strijd om de communistische verheldering werd bemoeilijkt.

We zouden dan een tweede 1914 krijgen, toen de arbeiders in alle oorlogvoerende landen zich schikten naar de imperialistische oorlogdoeleinden van hun bourgeoisie en elkander bestreden.

Kunnende arbeiders van andere landen, die van West-Europa of Amerika, dan niets doen om hun zwaar bezochte en onderdrukte kameraden in Deutschland te helpen? Zeker kunnen ze dat. In de eerste plaats door de strijd tegen hun eigen bourgeoisie klaar en krachtig te voeren. Ieder voorbeeld van een krachtige arbeidersstrijd in een land, werkt zeer aanvurend en verhelderend op de arbeiders in andere landen.

Naast deze inwerking met de daad, komt de geestelijke inwerking. Na het ineenstorten der oude tactiek, heeft de arbeidersklasse klaarheid noodig over de nieuwe te volgen strijdmethode. Dat is geen vraagstuk van één land alleen; het raakt het heele internationale proletariaat, en daarom moeten men overal door studie en discussie daaraan deelnemen. De ontwikkeling en propaganda van communistische doeleinden, de wederkerige verheldering over doel en wezen van de klassenstrijd, over vraagstukken van staat en revolutie in een land, werkt op alle andere terug. En zoolang de propaganda in Deutschland zoo bemoeilijkt, en de vrije publicatie zoo onderdrukt wordt, zullen de communisten van andere landen noodig zijn, om de Deutsche makers in hun werk der verheldering te ondersteunen.

Vrijwillige bijdragen van 5 tot 13 April :

G.v.R. te B. Fl. 1.-; B.S. de R. te IJ. Fl. 1.-; H.G. te A. Fl. 2.50;
 N.N. te A. Fl. 1.; de Larineezen Fl. 0.95; S. te A. Fl. 0.35.

Dat gaat zoo niet goed. We MOETEN NOODZAKELIJK meer ontvangen aan vrijwillige bijdragen. Voor de vorige uitgave, zijn niet eens de portokosten binnen gekomen.

Verschenen is een brochure "De Arbeiders, het Parlement en het Kommunisme". Prijs 4 cent; bestellingen aan het administratie-adres P.I.C. Topaasstraat No: 12, Amsterdam. Z.

ophief, de tot nu toe legale partijkommunisten als misdadigers gevangen zette, de sociaal-democraten het spreken belette en een Jodenvervolgving op touw zette, die inde rest van de wereld de vraag deed rijzen, of Duitschland in middeleeuwsche barbaarsheid terugggevallen was.

De gemakkelijke opheffing van het parlementarisme kan alleen hen verrassen, die vergeten, dat het parlementarisme nooit dien wortel geschoten had in de Deutsche bourgeoisie. Terwijl in Engeland en Frankrijk de opkomende bourgeoisie de macht veroverd heeft, en daarom het parlement als uitdrukking der volksheerschappij, als hoogste macht over alle regeringspersonen en lichamen door het burgerdom wordt gevoeld, is het parlement in Duitschland van boven af "ingevoerd"; het was niet de uitdrukking van een bevrijdingsstrijd, en de Duitsch - voelende - burger voelde zich altijd onderaan van de hogere regeringslichamen.

De vervolging van de communisten en sociaal-democraten ontmoet in de buitenlandsche pers hier en daar slechts een uiterst tamme kritiek. Nu is zij natuurlijk niet met de beestachtige gruwelijkheid van de Franche bourgeoisie tegenover de Commune van Parijs te vergelijken. Want het is toch vanzelfsprekend, dat toen, bij een geslaagde revolutionaire machtverovering door de arbeiders, de woede der bourgeoisie veel heftiger en mateloozer was dan haar, waar ze zich pas voor de groote aanval op 't levenspeil van het proletariaat gereed maakt. Echter, dat de mishandelingen in de concentratiekampen, zoo weinig protest te voorschijn roepen, toont, hoezeer het rechtsgewoel door de klassetoestand wordt bepaald.

Daartegenover hebben de vervolgingen tegen de Joden bijna overal in de burgerlijke wereld scherpe kritiek en verontwaardiging gewekt. Overal waar het kapitalisme heerscht, is de gelijkheid van alle menschen voor mannen, bij iedere burger, als een zoo vanzelfsprekend beginsel in vleesch en bloed overgegaan, dat het proclameeren van een rassenbeginsel als een terugval in voor-kapitalistische wan-cultuur gevoeld wordt. 't Is in strijd met de kapitalistische zedeleer, dat de waarde van een mensch niet naar zijn bezit gemeten wordt. En zoo ziet men in de centra der wereld, in Westeuropa en Amerika, dat overal protestvergaderingen tegen de Jodenvervolgingen worden gehouden. En daarbij wordt dan als middel om druk op de nieuwe Deutsche heerschers uit te oefenen, een boycot-actie, een boycot van Deutsche producten, geproclameerd. Dit voorstel komt niet altijd, of in de eerste plaats van de Joden, die hun stamgenooten te hulp willen komen, maar dikwijls van anderen. Dat beteekent, dat de warenproduceeren-de bourgeoisie van andere landen haar winst zoekt te slaan, uit de boycot van haar concurrenten.

Ook onder de arbeiders buiten Duitschland komt de vraag op, of de niet aan zulk een boycot moeten deelnemen. (Hier roepen "De Syndicalist" en de O.S.P. tot een dergelijke boycot op). Niet alleen om de Joden, maar om hun verontwaardiging over de vernietiging van alle politieke vrijheid en de vervolging hunner klassegenooten te betuigen. Voor sociaal-democraten en partij-communisten ligt de gedachte voor de hand, de vijand, die hen in Duitschland neerslaat en vervolgt, op andere wijze te treffen en schade te berokkenen.

Voor revolutionaire communisten, die de maatschappelijke ontwikkeling in haar samenhang proberen te begrijpen, ligt de kwestie echter anders. Uit meerdere overwegingen. Ten eerste: het helpt niets. De strijd tegen het nationaal-socialisme, is de strijd tegen het Deutsche grootkapitaal. Deze strijd kan alleen de Deutsche arbeidersklasse voeren. Hitler kan alleen door de Deutsche arbeiders overwonnen worden.

Philipp Scheidemann, tijdens de oorlog sociaal-democratisch Rijksdag-afgevaardigde, werd enkele weken voor de 9de November 1918 nog onder het bewind van keizer Wilhelm II, tot minister benoemd. Deze zelfde sociaal-demokraat, die op 9 November, vanaf het balkon van het Rijksdaggebouw, de Deutsche republiek proclameerde, en daarna lid was van de republikeinsche regering Ebert-Scheidemann, vertelt in zijn memoires, over de houding van de Deutsche sociaal-demokratie.

Naar zijn beweren, gegrond op eigen waarnemen, en op de publikaties van de laatste keizerlijke kanselier, prins Max van Baden, had Ebert (voorzitter van het hoofdbestuur van de sociaal-demokratische partij - Duitschland) in de morgen van 9 November, een "streng vertrouwelijk" onderhoud met de prins, een onderhoud, waarvan zelfs de meest intieme partijvrienden van Ebert niets afwisten. In dit onderhoud viel de beslissing: Republiek of Monarchie.

Ebert verklaarde zich voor de instandhouding van de monarchie. Scheidemann geeft in zijn memoires de volgende karakteristieke beschrijving:

- "De prins, Max van Baden, heeft een gesprek met Simons, en zegt: "Ebert is in deze situatie de eenigste, die in aanmerking komt voor rijkskanselier. Voor mij staat vast, dat de revolutie op 't punt staat te overwinnen; we kunnen haar niet neralaan, mogelijk echter smoren. Thans op de proppen komen met het afstand doen (van de troon, door keizer Wilhelm) met de benoeming van Ebert, met de oproep aan het volk, om door een grondwet gevende nationale vergadering, zijn eigen staatsvorm vast te stellen."
- "Als Ebert me als volkstribuun door de straat wordt opgedrongen, dan komt de republiek; is het Liebknecht, dan komt ook het bolsjewisme. Als echter de aftredende keizer, EBERT TOT RIJKSKANSELIER BENOMENT, DAN BESTAAT ER VOOR DE MONARCHIE NOG EEN KLEINE HOOP....."
- "Dr. Simons had de rijkskanselier herhaaldelijk gezegd, en later ook geschreven: "IK WIST, DAT EBERT GEEN PRINCIPIEEL TEGENSTANDER VAN DE MONARCHIE WAS."
- "Memoires van een Sociaal-demokraat II deel Plz. 311.

Scheidemann citeerd dan verder uit het Ebert-boek van Felden:

- "9 November verzoekt Ebert, om een onderhoud met prins Max van Baden. Dit onderhoud is streng vertrouwelijk. De rijkskanselier ziet in, dat hij niets meer tot stand kan brengen, laat staan de situatie redden kan. Hij bezweert Ebert, het ambt van rijkskanselier kan hem over te nemen, Eij is de man, die in staat is het Deutsche volk te leiden door de vloedgolf, die wildbruisshend toestormt. Ebert weigert. Dit ambt --- nu Thans, deze reusachtige verantwoordig? Deze last, die boven menschelijke kracht gaat, op zijn schouders? Prins Max houdt niet op, bij Ebert aan te dringen.

13.
"Mij maakt hem er op oppmerkzaam, van welk buitengewoon staatsrechtelijk belang het is, als Ebert de regering aanvaardt, na haar, in overeenkomst met orde en recht, ontvangen te hebben uit handen van de laatste vertegenwoordigen van het keizerlijk gezag."

Scheidemann stelt verder vast: "Wij hebben van dit onderhoud niets geweten; Ebert had zelfs zijn intiemste partijvrienden er buiten gehouden."

Dan maakt hij het beeld compleet, en citeert uit het boek van prins Max van Baden: "Ik heb de keizer reeds voorgesteld, in de Rijksdag een wetsontwerp in te dienen, dat de verkiezingen uitschijft voor een grondwetgevende nationale vergadering. Deze vergadering zal dan bepalen, hoe Duitschland in de toekomst geregeld zal worden." ~~XXXXXXXX~~
Ebert: "MET DE GEDACHTE VAN DEZE NATIONALE VERGADERING, KUNNEN WE VERKLAREN HET EENS TE ZIJN."

Over wat zich na het uitroepen van de republiek, mede door zij toedoen afspeelde, schrijft Scheidemann zelf:

"Direkt na mijn redevoering was ik teruggegaan naar de eetzaal van het Rijksdaggebouw, om de rest van m'n waterscoop te redden. De scène die zich toen afspeelde, heb ik nooit met een woord aangeroerd, en ik zou er ook verder over gezwegen hebben, als Felden er niet over geschreven had in zijn Ebert-boek. Enige arbeiders en soldaten, die gelijk met mij, de thans slechts slecht bezette zaal waren binnengekomen, waren in een luidruchtige stemming en schreeuden de zaal in: "Scheidemann heeft de republiek uitgeroepen."
"Laat ons eerst eens zien, wat Felden, die alleen door Ebert zelf, of door een van zijn intiemste vrienden, ingelicht kan zijn, in zijn boek schrijft:

Ebert is ontsteld en roept zijn vrienden toe: "Dat zou onrechtvaardig zijn. Over de komende staatsvorm, zal de konstitueerende vergadering te beslissen hebben."

"Zoo vreedzaam-vriendschappelijk, als de scène hier afgeschilderd is, speelde ze zich echter niet af. Ebert was van wrede donkerrood in 't gezicht geworden, toen hij hoorde, wat hij gedaan had. Hij sloeg met de vuist op tafel en schreeuwde me toe: "Is dat waar?" Toen ik hem antwoordde, dat "het" niet alleen waar, doch dat het vanzelfsprekend was geweest, maakte hij mij een scène, waartegenover ik stond als tegenover een raadsel. JE HEBT HET RECHT NIET, DE REPUBLIEK UIT TE ROEPEN. WAT ER VAN DUITSCHLAND WORDT, 'T ZIJ REPUBLIEK, 'T ZIJ WAT DAN OOK, DAT WORDT BEPAALD DOOR EEN GRONDWET GEVENDE VERGADERING."

"Hoe kon een zoo schrander mensch, de situatie zoo onjuist schatten dat hij zelfs op de 9de November nog sprak van regentschap, rijksbestuurder, en andere rommel, die totaal had afgedaan. Thans, vele jaren na die hetsakenisvolle dag, begrijp ik het gedrag van Ebert beter, want nu zijn er vele boeken en berichten, waaruit te zien is, dat VERTROUWELIJKE GESPREKKEN HADDEN PLAATSGEVONDEN OVER MONARCHIE, REPUBLIEK, PLAATSVERVANGING VAN DE KEIZER enz., waarvan mij niets bekend was. Ebert voelde zich daarom tot op zekere hoogte gebonden. Voor de sociaal-demokratische partij en voor mij, bestond zulk een verbintenis niet."

14.
Thans blijkt, dat zulk een verbintenis voor de S.P.D. zeer zeker bestaan heeft, want inde oogen van de Duitsche nationalist, van de Duitsche adel en vorstenkliek, bestaat de doodzonde van de sociaal-demokratie juist hierin, dat ze heeft toegegeven aan de druk van de straat, en zich aan het hoofd van de republiek gesteld heeft. Ebert wist heel goed, waartoe de S.P.D. verplicht was, wanneer ze de opdracht der heerschers in Duitschland naar behooren wilde uitvoeren. Dat blijkt ook uit de aantekeningen van prins Max van Baden, die vertelt:

"Dat Ebert hem in de middag van de 9de November 1918, nog "dringend verzocht, in Berlijn te blijven."

Op de vraag van de prins, met welk doel hij blijven zou, antwoordde Ebert:

"Ik wilde, dat u bleef als Rijksbestuurder."

Dezelfde betakenis heeft een door Max van Baden bewaarde, door Scheidemann geuiteerde uittaling van Ebert:

"Als de keizer niet aftreedt, dan is de sociale revolutie onvermijdelijk. IK BOHTEK, IK WIL HAAR NIET, JA, IK HAAT HAAR ALS DE PEST."

Scheidemann voegt er sussend aan toe; "Natuurlijk het Russisch-Asiatisch bolsjewisme."

De sociaal-demokratische partij in Duitschland, heeft onder leiding van Ebert-Scheidemann, in het verdere verloop van de revolutie alle moeite gedaan, het afgedankte keizerlijke Duitschland waar in 't zadel te helpen. Maar de opvatting van Scheidemann, was de republiek niet meer te verhinderen. Ebert dacht er anders over. Toen het echter eenmaal gebeurde, dat de republiek eenmaal was uitgeroepen, heeft de S.P.D. geen middel onbeproefd gelaten, om de "nacht van de straat" te breken, wat in werkelijkheid hierop neer komt, dat ze de weg baande voor de terugkeer van de oude heerschers, die nu in het Hitler-regiem, hun macht weer hebben gevestigd. Hoe gewetenloos de sociaal-demokraten te werk gingen, blijkt o.a. uit de uitlatingen van de latere Rijksweermijnster Gröner, die in de Novemberdagen generaal-kwartiermeester was van het Duitsche leger. Uit verklaringen, door hem onder eede afgelegd voor de rechtbank te München in het "Dolchstoss-proces":

"Ik heb veldmaarschalk Hindenburg, in de beginne, de raad gegeven, de revolutie niet met wapens te bevechten, daar te vreezen was, dat bij de stemming die onder de troepen heerschte, een dergelijke methode schipbreuk zou lijden. IK HEB HEM VOORGESTELD, DAT DE OPPERSTE LEGERLEIDING ZICH ZOU VERBINDEN, MET DE SOJIAAL-DEMOKRATISCHE MEERDERHEIDSPARTIJ, omdat er toegeen andere partij was, met voldoende invloed op het volk, in 't bijzonder op de massa's, om met de opperate legerleiding, een regeringamacht te vestigen. De rechtsche partijen waren geheel verdwenen, en met de radikalen samengaan, was uitgesloten. Vanzelfsprekend, had deze oplossing niet de sympathie van de oude veldmaarschalk, doch daar hij steeds, waar hij nog optrad, inzicht geueg toen de, om ook persoonlijke stemmingen niet te laten overheerschen, verklaarde hij zich hertoe bereid. Dit is ook tot uitdrukking gekomen in een brief, die Hindenburg de 8ste December aan Ebert

15.
"geschreven heeft; "Het eerste was, dat we ons iedere avond tus-
schen 11 en 1 uur, door middel van een ~~geheim~~ geheime telefoon-
verbinding, vanuit het hoofdkwartier aan het front verstatenden
met de Rijkskanselari."

"ALLEREERST GING HET ERM, DE ARBEIDERS- EN SOLDATENRADEN
TE BERIJN, DE MACHT TE ONTRUKKEN. Hiertoe werd een plan gevormd,
"tien divisies" zouden Berlijn binnenrukken, EBERT WAS HET HIER-
"MEE EENS; een officier, werd naar de onderhandelingen over de
bijzonderheden, (ook met het Pruisische ministerie van oorlog
moest onderhandeld worden) naar Berlijn gestuurd. De ~~skat~~
onafhankelijke eischen, dat de troepen zouden inrukken zonder
munitie. EBERT HAD TOEGESTAAN, DAT ZE ZOUDE OPRUKKEN, BEWAEND
"HET SCHERP MUNITIE. We hebben een program uitgewerkt, dat na
de immersch, voorziet in de zuivering van Berlijn, en de ont-
"wepening van de "Spartakisten". Ook dat was met Ebert besproken,
"wie ik daarom in 't bijzonder dankbaar ben, voor zijn absolute
"vaderlandsliefde en algeheele overgave aan de zaak. Ik heb hem
"dan ook verdedigd, overal waar hij aangevallen werd."

29 November 1918, kreeg Noake van de regering Ebert-Scheidemann de
opdracht, om de troepen aan te voeren tegen de Spartakisten. De 29e ver-
zamelden zich de "vrijwilligers", en kon de strijd beginnen."

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds grooter werkeloosheid en
telkens dieper ontvrichting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongerij zijn prijsgegeven.
Daarbij nemen de belang-
tegensstellingen tuschen de ver-
schillende landen steeds scher-
per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een
nieuwe wereldoorlog uitmond.
De toenemende onzekerheid
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbe-
derklasse den strijd voor de
communistiche productievrij-
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de par-
lementaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
"ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!"

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Zesde Jaargang No: 10.
Mei 1933 No: 1.

DE STEKBUSOVERWINNING van de O.P.H.

Door de uitslag van de kamerverkiezingen, zullen in de nieuwe IIde
kamer 4 kommunisten zitting hebben. Vier leiders van de O.P.H. zullen de
parlementaire spreektribune gebruiken voor "revolutionaire" propaganda.

Dit heeft "de Tribune" beloofd aan ieder, die stemde op de O.P.-
kandidaat. Dit was ook, in de verkiezingspropaganda, de verdediging
van het "revolutionaire" parlementarisme van de kommunistische partij.

De overwinningvreugde in het O.P.kamp, vond o.a. uitdrukking in de
bawering, dat de uitslag der verkiezingen, een bewijs is van de radikali-
seering der massa's.

De radikaliseering der massa's, vindt volgens deze opvatting dus uit-
drukking in het feit, dat de kiezers "revolutionaire" propaganda in het
parlement zoo goed bevalt, dat ze vier in plaats van twee propagandisten
naar den Haag stuurden.

Wat de eigenlijke bedoeling en het mogelijke resultaat van hun parle-
mentaire bezigheid in revolutionaire zin zouden zijn, als de kommunisti-
sche afgevaardigden in de kamer o.a. meekletsen over Zuiderzeedemping
(een van de eischen in het verkiezingsprogram van de O.P.H.) is niet
duidelijk, de partijleiding bewaart er een hardnekkig stilzwijgen over.
Een andere verdadiging van het "revolutionair" parlementarisme van
de O.P. is, dat dit parlementair gadoe der leiders gesteund moet worden
door "massale aktie's" buiten het parlement.

De massale aktie's, waarover de O.P.pers schrijft, als zijnde nood-
zakelijk om de parlementaire aktie kracht bij te zetten, komt zoo op het
tweede plan, en afgezien ervan, dat ook de kamerders op de agenda wordt
Haag alleen mogen spreken, over wat door de regerders op de agenda wordt
geplaatst, en massale aktie vooropstelt, dat een eermaal begonnen aktie,
door de in beweging zijnde gekomen arbeiders steeds verder wordt uitge-
breid, en kletsende leiders buiten massale aktie staan; afgezien van dit
alles, zouden dergelijke beroepsparlementarisme in zoo'n beweging geen
andere rol kunnen spelen, dan ze thans doen in de partij, n.l. de rol van
een boven de massa's staande leider.